

Mưa bóng mây

HẠNH CHI

Thời gian thường được đánh dấu bằng những con số. Đầu năm này, cuối năm kia, giữa năm đó...

Những dấu mốc thời gian đặt ra để làm gì khi người ta chẳng thể khiến nó nhanh hay chậm theo ý muốn? 2011 có ý nghĩa gì với 2010? Hay, 2016 lưu dấu gì về 2015?

Mọi lời chúc tụng đẹp đẽ thường được trao cho nhau trong phút giao mùa, giữa dấu mốc này với dấu mốc kia. Nhưng đã có bao nhiêu lời đẹp đẽ được thành tựu, và bao nhiêu khổ đau muốn lánh xa mà lại cứ chõng chất lên năm tháng?

Tôi đang ở Xóm Mới, tỉnh lỵ Dieulivol, Pháp quốc, một trong bốn Xóm thuộc trung tâm tu học pháp môn Làng Mai.

Một ngày cuối năm, mặt trời đang ẩn trong mây. Mặt trời chắc chắn có đó, đã ứng hồng. Mặt trời chỉ đang bị mây xám che thôi. Có vẻ như mây muốn mang đến một chút mưa, những giọt mưa cuối năm. Người người và vạn hữu đều muốn có mặt với nhau những thời khắc đặc biệt này.

Cảm nhận thể thôi, là đã muốn khóc! Nước mắt cũng muốn có mặt để được ghi nhận là những giọt nước mắt cuối năm ư? Chắc không phải đâu! Nước mắt rơi suốt cuộc nhân sinh rồi, cần chi ghi nhận thời khắc nào!

Quấn thêm chiếc khăn len, mở cửa phòng ăn và bước ra lối sỏi ngang qua Phật-đường. Những bước thiền hành một mình bỗng rưng rưng lệ.

Quả thật, lòng tôi đang thổn thức quá! Thôi thì, tôi hãy cho tôi được khóc thêm một lần nữa, hồ lệ nhân gian có khi nào với, nên rót thêm đôi dòng lệ cuối của khách tăng lang thang này, chắc cũng chỉ làm gợn sóng chứ chẳng thể tràn hồ.

Gió từ đâu bỗng cuộn cuộn lộng về. Không phải gió nơi đồng bằng, trong thành phố hay trên non cao. Đây là gió bên bờ đê sông Hồng, trên nửa thế kỷ qua. Ngọn gió này lạnh lẽo và buốt giá thấu tâm can. Chòm râu bạc của ông nội cũng phất phơ theo gió. Nội đưa tay, đẩy nhẹ cha, rồi đẩy nhẹ mẹ, và thăm thì:

- Đi đi, đi đi các con, các cháu! Đi mau đi! Ráng nuôi lũ nhỏ nên người!

Rồi nội quay lưng, về phía cổng làng Phương Viên. Cha tôi dậm bước theo. Nội không nhìn lại, nhưng có lẽ nghe tiếng chân thì đã biết, nên vừa rảo bước nhanh hơn, nội vừa cất tiếng, cương quyết hơn:

- Đi đi, nghe lời bố, đưa lũ nhỏ đi mau đi!

Mẹ tôi òa lên khóc. Cha tôi chấp tay, lạy phía sau lưng ông nội rồi quay bước, nhưng nước mắt cũng đã ràn rụa. Cha bế bổng hai em trai tôi trên hai tay. Mẹ dắt tôi và em gái. Chúng tôi vội vã đi trên bờ đê mấp mô, ngược phía về làng Phương Viên, trong tiếng nức nở của mẹ, tiếng nấc nghẹn ngào của cha! Mỗi bước đi là mỗi bước xa làng, xa quê, xa nội ....

Những đám mây xám trên vòm trời Xóm Mới đang xuống thật thấp. Tuy mặt trời còn đó, vẫn lẩn trong mây, nhưng tôi biết sẽ mưa! Con đường giốc nhỏ từ gác chuông, qua rừng mai, dẫn lên đồi nho không có một nơi trú ẩn. Nếu bây giờ không quay về xóm ngay, khi mưa xuống, tôi sẽ ướt đầm!

Biết thế, nhưng tôi vẫn chậm rãi, thông dong lên đồi.

Bây giờ trên đồi có gì đâu! Chỉ là những bãi cỏ xanh xen giữa những thân nho trơ cành trụi lá. Vայ mà, tôi như nghe tiếng gọi của cha trên đó.

Vâng, con sẽ lên. Con đang lên với cha đây. Trên ba thập niên rồi, con không được gặp lại cha. Cha ơi, từ ngày cha vâng lời nội, dắt díu mẹ và chúng con từ Bắc vào Nam, cha đã dành trọn cuộc đời mình để phụng sự lý tưởng tự do; cũng như cùng mẹ, nuôi nấng, dạy dỗ chúng con nên người. Hai chữ Tự Do này đã cho chúng ta đời sống có ý nghĩa, nhưng cũng chính hai chữ này đã đưa đến bao ly tan!

Nội cương quyết ở lại ngôi nhà từ-đường, nơi có tôn tượng chư Phật, chư Bồ Tát, có bàn thờ tổ tiên được thờ phụng nhiều đời. Nội ở lại nơi thân yêu đó, một mình đơn độc chịu bao đau đớn, tủ nhục, uất ức phút cuối đời vì sự vô minh và ác độc của những người cùng nòi giống.

Hơn nửa thế kỷ trước, nội thúc giục cha mẹ đưa chúng con đi tìm tự do, thì nay, cha cũng chính là người đứng lại giữa lòng quê hương tang thương, ngược nhìn những cánh chim sắt đưa chị em chúng con bay lên cao, hướng về chân trời sáng sủa hơn.

Chúng con rời miền Nam quê hương trong tiếng khóc ngất, như cha mẹ đã khóc ngày nào trên bờ đê sông Hồng, miền Bắc ....

Ôi, lịch sử cứ tái diễn. Và nước mắt cứ tuôn rơi! Xin cho tôi biết, thế gian này có được bao nhiêu tiếng cười giữa đại dương mênh mông lệ chảy?

Cha mẹ không được tiễn đưa nội ra nơi an nghỉ. Tôi cũng bất hạnh như thế, khi từ nơi quê người, nhận tin cha đã ra đi, rồi mẹ đã ra đi! Chiếc khăn tang trắng quấn lên đầu chỉ để tôi tự thấy rõ hơn sự bất hiểu của mình. Tôi biết chắc, trước phút ra đi, cha và mẹ đều cố nhìn những người thân yêu đứng quanh giường bệnh, tìm gương mặt của đứa con gái đầu lòng! Nhưng tôi đã không đủ sức mọc cánh để bay về, cầm tay cha, cầm tay mẹ, hít thở những làn hơi ấm mong manh đã tạo nên hình hài tôi, nuôi dưỡng tôi.

"Vai phải công cha, vai trái công mẹ, đi suốt kiếp cũng không trả nổi ơn nghĩa sinh thành". Tôi chưa từng công cha, công mẹ, mà trong vô minh khờ dại, có thể còn bao lần làm khổ mẹ, khổ cha! Vậy mà, trong tiếng tụng kinh cầu siêu, tôi vẫn nghe được lời an ủi của bậc sinh thành *"Con ơi, đừng khóc nữa! Con không có lỗi gì, chỉ là thời thế và hoàn cảnh khiến sui thôi. Nay cha mẹ đã gặp nội, đã bình an rồi. Hãy nín đi, và cố gắng tiếp tục làm một người tử tế"*

Những lời thương yêu vô tận này đã bùng vỡ cuồn phong trong lòng tôi, vì càng nhận thêm yêu thương thì đau đớn càng dày, hoài mong càng nặng. Và những giòng nước mắt khôn ngăn đó đã dâng tràn hồ lệ nhân gian. Tôi cảm nhận rõ ràng như thế khi khóc cha, khóc mẹ, tưởng như được hòa vào nước mắt ngài A Nan giữa rừng cây sa-la phút Đức Thế Tôn sắp nhập diệt! Ai hiểu những lời dạy của Đức Thế Tôn hơn ngài A Nan? Nên nước mắt A Nan đã không làm Đức Thế Tôn thất vọng, vì nước mắt đó không phải là biểu tỏ của sự đau khổ thường tình.

Nước mắt đó là tột đỉnh của tình yêu bao la, phải vỡ ra một lần để hòa vào vạn hữu.

Đối với cha mẹ, tôi luôn là đứa con *"lớn mà chưa khôn"* vì thường hành xử nường theo cảm tính. Lý trí chỉ đứng nhìn mà ít khi được sử dụng. Cũng may, những cảm tính này, nếu có gánh chịu hệ lụy thì chỉ cho bản thân, khi đổi được hạnh phúc cho người khác. Điều đó có nghĩa, nếu cần khóc thì tôi chỉ khóc một mình!

Tôi đang khóc một mình trên đường lên đồi nhỏ.

Trời đã bắt đầu mưa.

Mong đừng ai thấy tôi lúc này, vì tôi có thể bị nhìn như một kẻ mất trí. Không, tôi rất tỉnh táo. Tôi biết trời đang mưa, nhưng tôi không cảm thấy cần núp mưa vì trong lòng tôi, mưa gió đang tầm tã hơn nhiều. Nếu cần được khô ráo, tôi phải chuyển hóa giòng bão trong lòng tôi trước đã!

Tôi đang ở rất xa bạn, xa tới mức dù có con chim nào thương tình cho mượn đôi cánh, tôi cũng không đủ sức bay về ngay. Nhưng tôi sẽ về, để cầm lấy tay bạn, nói với bạn rằng "Tôi đã về đây" Trên giường bệnh, tôi biết bạn không sợ hãi, nhưng bạn đang mong tôi về, để chia xẻ những gì không ai có thể hiểu bạn hơn để chia xẻ. Tôi

biết như thế khi nghe tiếng cười nhẹ, biểu lộ sự vui mừng qua đường giây viển liên khi bạn bất ngờ nhận ra giọng nói tôi. Tiếng cười mong chờ đó cho tôi quyết định ngay, rằng tôi phải trở về thăm bạn, trong thời gian sớm nhất tôi có thể tìm được vé bay để về.

Mưa vẫn rơi. Và tôi đã lên tới đỉnh đồi. Trên đồi, gió lộng hơn dưới xóm. Cái lạnh đang thấm vào từng tế bào. Tựa bên gốc mai, nhắm mắt, và quán tưởng bài quán **"Nhận Diện Và Quán Chiếu Hạt Giống Sợ Hãi"**:

"Tôi thể nào cũng phải già nua; tôi không thể nào tránh thoát được sự già nua.

Tôi thể nào cũng phải bệnh; tôi không thể nào tránh thoát được cái bệnh.

Tôi thể nào cũng phải chết; tôi không thể nào tránh thoát được cái chết.

Tất cả những người tôi thương yêu và tất cả những gì tôi trân quý hôm nay, một mai này tôi đều phải xa lìa và buông bỏ; tôi không thể nào tránh thoát được giờ phút xa lìa và buông bỏ ấy.

Tôi là kẻ thừa tự những nghiệp quả do thân, miệng và ý của tôi tạo nên; và những nghiệp quả ấy là những cái duy nhất tôi có thể mang theo với tôi sau này."
(*)

Tôi không biết mình tựa gốc mai bao lâu. Tôi chỉ thở thật sâu, nhận biết mình đang thở thật sâu, đang chuyển năng lượng vô úy về bạn. Trong thăm lặng, bạn sẽ biết và sẽ nhận được. Như ngày nào, bạn lái xe miên man, đi ngược hướng hơn năm mươi dặm mới nhận ra; và quay về căn nhà nhỏ, bấm chuông. Chưa cần mở cửa, tôi đã biết người bấm chuông là bạn. Chưa cần nghe, tôi đã biết bạn sẽ nói gì.

Chúng ta thực sự tìm thấy nhau từ phút giây kỳ diệu đó.

Mưa đã tạnh rồi bạn ạ. Mặt trời đang rực rỡ phương đông kia. Hóa ra, chỉ là những cơn mưa bóng mây, mưa để tẩy rửa ưu phiền, gạn lọc bụi bặm, theo nước mưa hay nước mắt mà tuôn ra hồ lệ nhân gian.

Trăm năm mộng寐 đời người là trăm năm thấp thoáng những cơn mưa bóng mây như thế! Chúng ta ở trong vòng quay của những trăm năm tiếp nối này, làm sao tránh khỏi những cơn mưa bóng mây chợt xuống?

Hạnh Chi

*(Chiều cuối năm, hồi tưởng những đến rồi đi,
những còn rồi mất)*

(*) *Nhật tụng thiền môn, Làng Mai biên soạn*